

ИВАН ВАЗОВ

ОРЛИЦАТА

chitanka.info

Тогава виждам що ѝ липсвало
мене
и аз честит да бъде на светът.

„Царигра
дски сонети“,
К. Величков

По урвите ли стръмни лазя,
над тъмни ли надниквам бездни,
през диви ли пустини газя,
мечтая ли под свода звездни;

в дъбрава ли вековна крачка,
мил славей слушам ли в листата —
един товар на себе влача —
товара лют на самотата!

Скалата ми гласа повтаря,
гората тихо с мене стене,
и планината ми разтваря
обятията си зелени.

Но сърце пусто се жадува! —
За дума топла чезне, гние:
обятия живи то бълнува,
обятия, де сърце бие;

сърце човешко и екливо —
да тупа с мойто в скръб и радост,
що помни, трепка, сеца живо,
любов познава, блян и младост.

*По здрач стоях пред канарата
на Искъра, кой вечно шъпне.
Видях орел плюшна крилата,
кацна на върха ѝ непристъпни.*

*И там остана неподвижен,
със поглед вперен в висовете,
видя ми се, че е загрижен,
и по съдбина брат мой клетки.*

*Нощта прихожда — той едничък
стои печален на скалата.
И той, кат мен, в света самичък
нощта посреща и зората!*

*И на душа ми леко стана,
че друга твар дели съдба ми
и носи в сърце съща рана —
животът двама ни измами!*

*Внезапно сянка над мен мина:
към върха стрелна се орлица.
Съгледах: бяха там двамина!
И буза ми парна сълзица.*

Черепишки мънастир

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.